

Els Van Steenberghe

Evelien Bosmans en Lukas De Wolf brengen onder de vleugels van Compagnie Marius hun vermakelijke 'Venus'. De chemie tussen beide spelers werkt zowel in een theaterzaal als op een groene openluchtplek.

'Mag ik even iets vragen?' Een halfuur voor aanvang duikt Evelien Bosmans plots op tussen de wachtende toeschouwers. En dat doet ze zonder blikken, blozen of pochen. 'Mogen wij al een toeschouwer laten zitten die heel erge ruggijn heeft?', vraagt ze aan de organisator. Die organisator kijkt Bosmans een beetje verbouwereerd aan. 'Als de acteurs dat goed vinden, is dat helemaal oké voor ons, Evelien.' Bosmans schrikt even en lacht. 'Aha, oké!' En weg is ze.

In dit vermakelijke *Venus* etaleert Evelien Bosmans zonder blikken, blozen of pochen haar speltalent.

Dit is Bosmans ten voeten uit: een ongedwongen, charmante verschijning zonder kapsones, met het goede hart op de tong. Ze stormde in 2010 de professionele scène op. Met Lukas De Wolf speelde ze al eerder samen in onder meer [Het kleine sterven](#) en [Angels in America](#). De twee zetten nu de tanden in *Venus in Fur* een tekst van David Ives – gebaseerd op een novelle uit 1870 van Leopold von Sacher-Masoch. Ives' stuk scoorde in 2011 op Broadway en werd in 2012 verfilmd oor Roman Polanski.

Het verhaal is eenvoudig en heerlijk spel materiaal. De schrijver Thomas Novacheck regisseert zijn eigen stuk en rondde net de audities voor de hoofdrol af. Hij staat op het punt naar huis te vertrekken als de allerlaatste kandidaat zich alsnog aandient. Die candidate draagt toevallig dezelfde naam als het personage dat ze moet vertolken: Vanda. Candidate Vanda lijkt een even bevallig als oppervlakkig actricepoppetje te zijn. Maar haar afwimpelen, lukt Thomas niet. Dus mag ze een scène spelen. Als een blok valt de regisseur voor de actrice. En wat later valt de man in de regisseur ook voor de vrouw in de actrice.

De Wolf speelt de regisseur. Bosmans is de actrice. Ze opent haar rol met dezelfde spontane charme waarmee ze enkele minuten geleden tussen de toeschouwers stond. Maar van zodra haar personage ook tekst uit Thomas' stuk mag debiteren, schakelt ze een versnelling en dictieniveautje hogen en etaleert ze zonder blikken, blozen of pochen haar acteertalent.

Een erg vermakelijke, zeer goed gespeelde voorstelling die eventjes doet nadenken over het vrouwbeeld maar vooral doet genieten van spelplezier

Het stuk ontvouwt zich tot een onderhoudende dialoog – gespeeld in guitige, secuur gekozen kostuums – met voldoende speldenprijkes naar het typische vrouwbeeld van een negentiende eeuwse 'cisman'. Tegelijk worden er enkele steken aan het toneelspelersvak uitgedeeld. 'Mij moet je niets leren over sadomasochisme, ik werk in het theater', bijt Vanda Thomas toe. En passant belandt Bosmans ook op schoot bij enkele toeschouwers. Hoe? Waarom? Onthullen we niet!

Het maakt van *Venus* bovenal een erg vermakelijke, zeer goed gespeelde voorstelling die eventjes doet nadenken over het vrouwbeeld. Maar deze spelers willen niet zozeer een feministisch traktaat spelen. Ze willen bovenal een goed verhaal spelen dat op een elegante manier vragen stelt bij het mannelijke vrouw- en wereldbeeld. Dit spelersduo wil je even doen reflecteren en vooral laten genieten van hun spelplezier. Missie geslaagd.